

Po projekciji v Portorožu in potem še v ljubljanski Drami pa si lahko v Kino art mreži ogledate tudi novi film Vlada Škafarja Deklica in drevo. Vec Tesa Dreu.

TESA DREU (novinarka): Vlado Škafar je eden najizvirnejših slovenskih filmskih ustvarjalcev, ki k filmskemu mediju vedno pristopi svojevrstno in sveže. Tokrat se je odločil, da bo v središče svojega novega filma Deklica in drevo povabili divi slovenskega odra Štefko Drolc in Ivano Mežan, ju v različnih letnih casih pripeljal na isti travnik v Beli krajini k mogocnemu hrastu in ju pustil pripovedovati. Škafar je spregovoril o svojih prvih navdihih za film.

VLADO ŠKAFAR (režiser filma Deklica in drevo): Eno je pot enega filma skozi štiri letne case na eni lokaciji in ta lokacija je to drevo, ki je tam v tej naši vasi, oziroma na koncu vasi. Sta bili pa Štefka in Ivanka, ki sta sicer dolgo casa živeli v meni in sem potem predvsem v enih srečanjih s Štefko, ko sem delal eno malo filmsko knjižico o njej, sva se pogovarjala ogromno stvari in se mi je zdelo, da bi bilo fajn, ce tega ne poslušam samo jaz. In potem ne vem kako, ne vem zakaj, se je to zlilo v to eno zamisel. Se pravi ta lokacija. Onidve. Neka pot deklišтва, do teh zadnjih let, neka svetloba, ki lahko spremlja vse to.

TESA DREU: Kot vemo se je že v Škafarjevem dokumentarcu Otroci, kot po svoje tudi v filmu Oca, glavna nit prepovedi sukala okrog ljubezni. Tudi njegov novi film je v svojem jedru ljubezenski.

VLADO ŠKAFAR: Ja ljubezenski film v najbrž kar nekaj smislih, prav gotovo se pokaže ljubezen moja do njiju dveh ali pa do vseh teh petih žensk, ki vsaka na svoj nacin sestavljajo ta film. En odziv, ki me ni presenetil, ki je bilo spontan, od teh nekaj ljudi, ki so zdaj ta film videli, je bil ta, da so imeli da sta se onidve zaljubili na tem snemanju in da sta zaljubljeni. Verjamem pa, da se bo ta zgodila tudi med gledalci pa njima dvema.

TESA DREU: Deklica in drevo pa je tudi film portretov, Štefke in Ivanke, ter

prelepega hrasta. Predstavlja metaforo o minevanju, ceprav Vlado Škafar zatrjuje, da je ekipa posnela film o tistem, kar ne mine. Veliko je premolkov, oziroma film zlagoma postaja vse bolj tih, kar je seveda prav tako prispodoba ugašanja, potovanja slehernega cloveka v tišino, ko se izteka njegov cas. Deklica in drevo od gledalca zahteva, da se prepusti njegovemu posebnemu tempu, ki pravzaprav oporeka dogajanju filma, kot tistega medija, ki cas zgosti, nam gledalcem pa ponudi strnjeno bistvo dogajanja. V pricujočem filmu tega ni. Ravno nasprotno, zdi se kakor, da bi cas, ki ostaja poskusil zategniti, podaljšati. Gledalci ga moramo sprejemati umirjeno in se mora v mislih tudi sami preseliti na kakšen podoben travnik, pod kakšno podobo drevo našega spomina.